

θησαν) Στρατηλάτην τῆς Μακεδονίας (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ γενναίον ἔσπαθωμα) Θ. Α. Στέφ. (καὶ ὁ περὶ αὐτοῦ κατετάχθη θελοντῆς) Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθωμα) Νικητῶσαν Κνωσολέων (ἔγει καλῶς) Δέσπ. Π. Ρομ. (περιμένω τ' ἀποτελέσματα θ' ἀρχήσου ἀκόμη) Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην βραβεύον ἑστέιλ' αὐτῆς Μελαγχολικῆν Καρδίαν, Σημῆσαν τοῦ Ἀβέρωφ, Κόκκινην Πλευρίαν κτλ. κτλ. Εἰς δὲ ἐπιστολὰς ἔλαβ' ἀπὸ τῶν 10ης Δεκεμβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

με λουιδωρεῖς ἀλλ' ὁ τόπος. Μηδὲν συμφορὰν ὀνειδίσῃς· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον ἀδελφῶν. Μετὰ τὴν βροχὴν ἔρχεται ὁ καλὸς καιρὸς. Μὴ μόνον ἐπαινῆς τοὺς ἠναρέτους ἀλλὰ καὶ μίμω.
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνοπαίδος
18. Ἐπιποσύμφωνον
Ἡ δ**η*α εἰ*ε *η*η* *α*η* *α*α*.
Ἐστία ὑπὸ τῆς Μάχης τοῦ Σαρανταπόρου

Συνδιαμοῦς τοῦ ΚΥΑΝΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ καὶ τοῦ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΑΓΩΝΟΣ,"
ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΗΣ ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΝ ΕΝΔΟΣΟ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙ ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
"Ολοι ἄσπρο!"
Οἱ ἀρχηγοί: Δωδωναῖος, Νέλλε, Εὐγενὲς Ἰδανικόν.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 52ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 17)
ΑΘΗΝΩΝ: Στυλ. Α. Τριανταφυλλίδης, Γεώρ. Σπίνης, Κ. Ι. Μελετόπουλος, Μ. Ζίνης, Ἐλένη Δ. Κολοτούρου, Ἐλένη Μαυρομουστάκη, Χρ. Κ. Δεμερτζής, Ἑλλη Π. Σούτσου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἰερμῆν Γ. Βραχνού.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ (Βραχνέικα): Τούλα Παπαρονοπούλου.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἄφ. Α. Μασογκός.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Σπ. Ἄλ. Ρόμας.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀγγελὸς Ἄφ. Κίνας.
ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Α. Παπαδιαμαντόπουλος, Πατριὸ Ναυτοπούλου.
ΠΥΡΓΟΥ: Χρυσὴ Π. Κοκκίνου, Μαρία Α. Ζιγγη, Δημήτρα Εὐθ. Σεβλιάνου, Γεωργία Κ. Ζόρα, Νικολέττα Κ. Ντάλα, Μαρία Σταματοπούλου, Κυριακοῦλα Ἀνδριανοπούλου, Γεωργία Δ. Φαγκοδημητροπούλου, Ζωὴ Π. Κριωνιάτου, Νικολέττα Δ. Καρμυλιέτσου, Βασιλικὴ Γιούργα, Θεοδώρα Κ. Λάλατα, Ἀγγελικὴ Ζελεπού, Ἀνθῆ Α. Μπελοῦση, Μαρία Λαλοῦντα, Κυτίνα Γιαννοπούλου, Χρυσάνθη Νταή.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σωκράτης Μιχαήλιδης.
ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Τὸν εὐχρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέδωκαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ἡ ἐν Πύργῳ ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς 1ῆς Ἰανουαρίου. Πλεονάζον δρ. 0,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διακόσμησης τοῦ 1912, κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια τῶν εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

13ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου (Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27ης Ἰανουαρίου)

11. Συλλαβόγραφος
Νὶ καὶ Α ἐνώω, πόλιν φανερώω.
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκα

12. Μεταγραφισμὸς
Λάβδρα βγάξω καὶ φῖ βράξω καὶ τὸ βλέπω καὶ θαυμάξω, πῶς τὸ ζῶν τὸ φρικτὸν ἔγιν' εὐμορφον φυτὸν!
Ἐστία ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

13. Στοιχειοτονόγραφος
Ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἀν' κόψῃς τὸ κεφάλι, μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου μας εὐθὺς θά ξεπροβάλλῃ.
Ἐστία ὑπὸ τῆς Γαλατείας

14. Κυβόλεξον Συλλαβικόν
Δίδει τὸ πρῶτόν μου καρπὸν ὠραίων καὶ γλυκῶ. Μέσα στὰ δόξα ἄγριον τὸ δευτέρον μου κα- τοικεῖ. Κ' εἰς τὸ Δίγατον τὸ τρίτον μου νῆσος ἔλ- ληνικῆ.
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

15. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 1 5 6 2 7 = Ἀυτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου
1 2 3 4 5 2 7 = Μῆν.
1 2 6 = Ἄνθος.
6 5 2 7 = Οἶκος Θεοῦ.
2 7 6 2 7 = Ποτόν.
Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος

16. Μαγικὴ εἰκὼν ἀνευ εἰκόνας
— Γιάννη, Κώστα, Ἐλένη! πῶς τὸ λένε τὸ παιδί αὐτό;
— Ποιό;
— Ἐκεῖνο πού σ' εἶπα!
Ἐστία ὑπὸ τοῦ Πυγμαλῆονος

17. Κενυρμένον ἀπόφθεγμα
Εἰς μέγα κακὸν μέγα φάρμακον. Πᾶν τὸ λάμπρον οὐκ ἔστι χρυσός. Σέβου γῆρας. Οὐ σὺ

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

Στοὺς φιλάτους Ἑλληνικὴ Καρδιά καὶ Ὀνειρεμένη Πατρίδα, γιὰ τὴν γιορτῆ τους, εὐχόμεθα χρόνια πολλὰ.
Κων. Δ. Στουμπιάδης. (17, 8)

ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ
Κνωοὶ Ἰποψήφιοι (17, 9)

Ἑλληνοπούλα! ἂν μέσα σας πάλῃ Ἑλληνικὴ καρδιά, ψηφίσαιε τὴν:
ΓΛΥΚΕΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ
καὶ **ΔΟΣΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ**

Ἐνεκεν ἀπροσεξίας παρελείφθη ἐν τῷ προηγούμενῳ φύλλῳ τὸ ψευδώνυμον
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ
«Σύλλογος Θοράμβος» (17, 11)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΓΩΝ"
Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς ὅλους τοὺς ψηφισάντας κατὰ τὴν Γ' προκριματικὴν ἐκλογὴν τοὺς υποψηφίους μας. Ἐπιζήσομεν δὲ νὰ τυχόν καὶ κατὰ τὴν Δ' τελικὴν ἐκλογὴν οἱ υποψήφιοί μας:

Δοξασμένη Γαλανόλευκὴ Ἡρώϊς τοῦ Σουλίου
Ἰπποκρίτης τῆς Ἐλευθερίας
τῆς πλήρους ὑποστηρίξεως ὅλων ἐκείνων ἐντὸς τῶν ὁρίων πάλῃ εἰ ἡ ἑλληνικὴ καρδιά.

Φθινοπωρινὴ Δύσις, πού εὐρίσκειται; Στείλε μου τὴν διεύθυνσίν σου.
Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου. (17, 13)

Ἀγαπητὴ Νέα Ἑλλάς, ἐγκαρδίως καὶ εὐχρινεῖς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἐπιτείῳ τῆς ὀνομαστικῆς σας ἑορτῆς.— Δοξασμένο 1912.
Παρακαλεῖται ὁ διὰ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Νέας Ἑλλάδος κηρύξας ἐκυτόν ὡς ἀγνώστου διαμονῆς κ. **Θεοδόσιος Σ. Δημόπουλος**, προέδρος τοῦ τῆς ἐν Ναυπλίῳ Συλλόγου «Πλαμμῆς», νὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Λογιστήριον τῆς «Διαπλάσεως» δραχ. 35,50 πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρόνου του, τὸ ὅποιον πλειστάκις μέγιστ' ἔτι εἰς μάτην τῷ ὑπενθυμίσασμεν ἰδιαίτερως.

Τὸ ΠΡΩΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΤΟΥ 1912
Μὲ τὰς 452 σελίδας του. — Μὲ τὰς 650 εἰκόνας του. — Μὲ τὸν ἀπαράμιλλον «Πέτρον Ριονσαί». — Μὲ τὸν θαυμάσιον «Δὸν Κιχώτην». — Μὲ τοὺς «Ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους». — Μὲ τὸ «Παραμῦθι τῆς Ἀλεπούς». — Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.
Τιμᾶται: **ΛΑΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 8 — **ΧΡΥΣΟΛΑΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 10
Καὶ ἀποστέλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς:
Ἔτησίαν... δρ. 8,— Ἔτησίαν... φρ. 10,—
Ἑξάμηνος... 4,50 Ἑξάμηνος... 5,50
Τρίμηνος... 2,50 Τρίμηνος... 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὄδὸς Ἐδριμείδου ἀρ. 98, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς Ἐν Ἀθήναις, 15 Δεκεμβρίου 1912 Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 3

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

— Γιές! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκευ ἀδιστακτῶς, εἶμαι εὐχαριστημένος. Φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος.
Ὁ Λωζὲν δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ με τὴν εἰλικρινῆ καὶ ἀφελῆ αὐτὴν ἀπάντησιν.
— Ναί, εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ συνεννοούμεθα πολὺ καλά οἱ δύο μας. Τὸ μόνον εἶνε, πού δὲν ξέρω καλά, καλὰ τὶ νὰ σὲ κάμω... Δὲν μοῦ χρειάζεται μικρὸς λακές.
Ἀκούσας τὴν λέξιν «λακές», ὁ Μπόμπης ἀνάρθρωσε τὸ σωματάκι του ὑπερηφάνως καὶ ἀνέκραξε με ἀγανάκτησιν:
— Ὁ Μπόμπης εἶνε τζόκευ! ὄχι λακές!
— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ δοῦξ γελῶν πάντοτε. Μπορεῖ νὰ ἔχῃς δικίον. Θὰ σὲ κάμω τζόκευ. Αἱ ἵπποδρομιαὶ δὲν εἶνε ἀκόμη ἐν χρήσει εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ θὰ φέρω ἐγὼ αὐτὴ τὴ μό-

δα... Ἀῦριον θὰ μιλήσω εἰς τὸν κόμητα Δαρτουῶ καὶ εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα, τὴν Βασιλισσαν Μαριαν Ἀντουανέταν. Θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ πού θὰ εὕρῃ νῆαν εὐκαίριαν διὰ νὰ διασκεδάσῃ... Λοιπόν, σύμφωνοι, μικρὲ Μπόμπη, θὰ εἶσαι ὁ τζόκευ μου καὶ θὰ καθάλικεύῃς τὰ ἵπποδρομικά μου ἄλογα... ὅταν θ' ἀποκινήσω. Πρὸς τὸ παρόν, πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς, γιὰτι θὰ εἶσαι κουρασμένος· εἶνε τέσσαρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ.
Ὁ Μπόμπης δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Ἐπήδησεν εἰς ἕνα καναπέν, ἀξήπλωθη ἐπ' αὐτοῦ ἀνέτως, λέγων γκτοῦτ-μπάι, ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἀπεκοιμήθη ἀμέσως.
Ὁ δοῦξ Λωζὲν, ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, ἐπῆρσεν ἕνα κερί ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐξήλθε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν κοιτῶνα του.
Βαδίζων εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ παγωμένον διάδρομον, ἐπιθύριζε:
«Τὶ διάβολο ἤθελε νὰ πῆ, ἐκεῖνο τὸ πνεῦμα, ἐπανευρισκομένον τὸν φίλον μας μικρὸν τζόκευ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἴδιου μεγάρου τῶν Βερσαλλιῶν, ὅπου εἶδμεν τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ ζητοῦντας προσωρινὸν ἀσυλον.
Ἦτο περίπου ἡ ἑνδεκάτη ὥρα τῆς πρωίας· ὠραῖος ἀνοιχθῆναι ἥλιος ἐπλημμυρῶσα τὴν αὐλὴν καὶ ἀνέλυε τὰς χιόνας τὰς συσσωρευμένας εἰς τὰ ἄκρα, τελευτᾶτα ἴχνη τοῦ μακροῦ χειμῶνος, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐφειγέτο. Ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου, λακέδες, ἵπποκόμοι, μάγειροι καὶ θυρωροί, ἦσαν συνθροισμένοι καὶ ἀπελάμβανον φαῖδροι τὰς πρώτας ἐκείνας θερμὰς ἀκτίνας, συνόμιλοντες, φλαρῶντες ἢ παίζοντες.
Δὲν ἦτο, βλέπετε, πολὺ βαρεῖά ἡ ὑπηρεσία εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λωζὲν· οἱ ὑπηρετῆται εἶχον καὶ ὥρας ἀναπαύσεως, ὁ δὲ Μπόμπης εἶχε πράγματι τύχην νὰ

«Θέλεις ἐργασίαν;» (Σελ. 22, στ. 6)

«Κυττάξατε τὸν πῶς κάθεται ὀλομόναχος εἰς μίαν ἄκραν...» (Σελ. 22, στ. α')

τὴν ὁποίαν συνέβησαν ὅσα διηγήθημεν ἀνωτέρω, ἐπανευρισκομένον τὸν φίλον μας μικρὸν τζόκευ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἴδιου μεγάρου τῶν Βερσαλλιῶν, ὅπου εἶδμεν τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ ζητοῦντας προσωρινὸν ἀσυλον.
Ἦτο περίπου ἡ ἑνδεκάτη ὥρα τῆς πρωίας· ὠραῖος ἀνοιχθῆναι ἥλιος ἐπλημμυρῶσα τὴν αὐλὴν καὶ ἀνέλυε τὰς χιόνας τὰς συσσωρευμένας εἰς τὰ ἄκρα, τελευτᾶτα ἴχνη τοῦ μακροῦ χειμῶνος, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐφειγέτο. Ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου, λακέδες, ἵπποκόμοι, μάγειροι καὶ θυρωροί, ἦσαν συνθροισμένοι καὶ ἀπελάμβανον φαῖδροι τὰς πρώτας ἐκείνας θερμὰς ἀκτίνας, συνόμιλοντες, φλαρῶντες ἢ παίζοντες.
Δὲν ἦτο, βλέπετε, πολὺ βαρεῖά ἡ ὑπηρεσία εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λωζὲν· οἱ ὑπηρετῆται εἶχον καὶ ὥρας ἀναπαύσεως, ὁ δὲ Μπόμπης εἶχε πράγματι τύχην νὰ

πέση εις τόσον καλόν κύριον. Ἐν τούτοις, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὁ ἴδιος δὲν ἐφαίνετο συμμερίζομενος αὐτήν τὴν γνώμην. Κυτάξατέ τον πῶς καθήτην ὀλομόναχος εἰς μίαν ἄκραν, σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικός. Ἐχει τὸ ὕφος πολὺ λυπημένον καὶ δὲν λαμβάνει διόλου μέρος εἰς τὰ παιγνίδια καὶ τὰς διασκεδάσεις τῶν συναδέλφων του.

Ποῖος ὁ λόγος αὐτῆς τῆς μελαγχολίας; Μήπως, ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Ἀγγλος δὲν ὀμιλεῖ ἀκόμη καλὰ τὴν Γαλλικὴν, οἱ συναδέλφοι του, τὸν ἀφίουν μόνον; Ὅχι, δὲν εἶνε αὐτός ὁ λόγος τῆς ἀπομεινωσεως τοῦ Μπόμπη. Χάρης εἰς τὰ καθημερινὰ μαθήματα, τὰ ὅποια, κατὰ διαταγὴν τοῦ δουκὸς, τῷ διδίδει ὁ ἐπιστάτης του, ὁ μικρὸς τζόκευ ἔκαμε μεγάλας προόδους.

Ὅμιλεῖ τῶρα ἀρετὰ καλὰ τὴν Γαλλικὴν, ὥστε νὰ λαμβάνη μέρος εἰς τὰς συνομιλίαις τῶν ὑπηρετῶν. Ἄλλ' αἱ φλυαρίαι ἐκείναι καὶ αἱ κακολογίαι δὲν τὸν ἐνδιέφερον διόλου. Ἐν τούτοις τὸ προσωπικόν, ὀλιγώτερον δύσκολον ἀπὸ τὸν μικρὸν Ἀγγλον, διεσκεδάδε πολὺ μὲ τὰς διηγῆσεις μερικῶν ὑπηρετῶν ἀκολουθῶν, περὶ τοῦ τελευταίου χοροῦ τῆς Ὀπερας, ὅπου πρότινων ἡμερῶν εἶχον συνοδεύσει τὸν δούκα. Οὕτως, ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος Ζάσμεν, ἀφοῦ τοῖς ἐξήγησεν, ὅτι κάθις ζευγὸς ὄφειλε νὰ προσωποποιῇ μίαν παροιμίαν, τὰ περιέγραψε κατόπιν ἑνα-ένα.

Ἡ κυρία Μαρινύ, παραδειγματικῶς χάριν, εἶχεν ὡς καθαλιέρον τὸν κ. Ζαῖν Ζουλιέν μετρημισμένον εἰς ἀράπην. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τοῦ ἐσκούπιζε τὸ πρόσωπον μὲ τὸ μανδύλι τῆς, τὸ ὅποιον φυσικὰ ἐμαύριζε, χωρὶς ν' ἀσπρίξει τὸ πρόσωπον τοῦ καθαλιέρου. Τοῦτο ἐσήμαινε: «Τὸν ἀράπη καὶ ἂν λευκάνης, ἀδικα τὸν κόπο χάνεις».

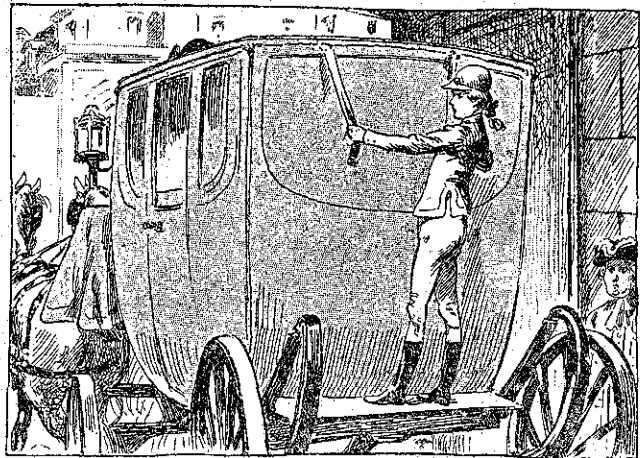
Μὲ αὐτὰ οἱ ὑπηρεταὶ ἐγελοῦσαν, ὅχι ὅμως καὶ ὁ Μπόμπη. Αὐτός, ὡς εἴπαμεν, ἐπροτιμοῦσε νὰ ρεμβάζη ὀλομόναχος εἰς μίαν ἄκραν καὶ νὰ συλλογίζετῃ τὴν νέαν του κατάστασιν, ἀφ' ὅτου, χάρις εἰς τὴν κακοτυχίαν τοῦ λόρδου Πέρσου, ἀνήκεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ δουκὸς Λωζέν.

Ἄς εἴπωμεν εὐθὺς ἀμέσως, ὅτι ὁ Μπόμπη δὲν ἦτο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Πορὰ τὰς ὑποσχέσεις, τὰς ὁποίας τῷ εἶχε κάμη τὴν νύκτα τοῦ περιφήμου ἐκείνου παιγνιδίου,

ὁ δούξ ἐφαίνετο λησμονῶν τελείως τὸν μικρὸν του τζόκευ.

Ἄλλωςτε ὁ Λωζέν ποτὲ σχεδὸν δὲν ἦτο εἰς τὸ σπίτι. Πότε εἰς τοὺς στρατώνας τοῦ συντάγματός του, πότε εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν, τὴν ὅποιαν εἶχεν εἰς τὰ περιχώρα τῶν Παρισίων, μόνον κατὰ διαλείμματα σπάνια ἐνεφανίζετο εἰς τὸ μέγαρον τῶν Βερσαλλιδῶν.

Αἱ συνήθειαι αὐταὶ ἤρσαν πολὺ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπηρετας, οἱ ὅποιοι ἐπωφελοῦντο τῆς ἀπουσίας τοῦ κυρίου των διὰ νὰ μὴ κάμουν τίποτε ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὸν Μπόμπη, ὁ ὅποιος ἦτο δραστήριος, εὐφυῆς καὶ ἐλάτρευε τὸ ἐπάγ-

«Μετ' ὀλίγον ὁ φίλος μας ὁ Μπόμπης ἔθανεν εἰς τὸ Τριανόν...» (Σελ. 23, στ. α')

γελμα, τὸ ὅποιον εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ μανθάνῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ ζωὴ αὐτῆ τῆς ὀκνηρίας, τῆς ἀργίας, δὲν τοῦ ἐταίριαζε καθόλου.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀριζεύσεως του, ὁ δούξ τὸν παρουσίασεν εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὁ ὅποιος διηθῦνε τὸν οἶκον του, καὶ ἐπειτα... ἔφυγε. Ὅταν ὁ Μπόμπης ἐξήγησεν ἐργασίαν, τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ὑποκειμενον, μὲ τὴν χρυσοστόλτον στολήν καὶ τὴν κοιλάραν, ἤρχισεν νὰ γελά.

— Θέλεις ἐργασίαν, μικρὸς μου, τῷ εἶπε, κυτάζων αὐτὸν περιφρονητικῶς; μὰ τί ξεύρεις νὰ κάνης;

— Εἶμαι τζόκευ, κύριε ἐπιστάτα, ἀπεκριθὼ ὁ μικρὸς μ' ἔμαθε ὁ Τσάρλεϋ ὁ ἀρχιπλοκῶμος τοῦ λόρδου Πέρσου, καὶ ὁ κύριος δούξ Λωζέν μοῦ ὑπεσχέθη πῶς θὰ καθαλιεύω τ' ἄλογά του στὲς κούρσες.

Ὁ ἐπιστάτης κατεδέχθη τότε νὰ ἐξηγήσῃ, ὅτι τὸ ἔθιμον τῶν ἵπποδρομιῶν δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Γαλλίαν ὅπως εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ὅτι πιθανώτατα πολὺ νερόν θὰ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὴν νέαν Γεφυραν τοῦ Σηκουάνα, πρὶν τοῦ δώσου ἀλλογον νὰ καθαλιεῦσθ.

Ἀπὸ τὴν συνομιλίαν αὐτὴν ὁ Μπόμπης ἦτο περίλυπος, καὶ διὰ τοῦτο τὸν

βλέπομεν τώρα μόνον του, παράμυρα, νὰ συλλογίζεται καὶ ν' ἀπορῆ διαχιλιοστὴν φορὰν, διὰ τί τάχα νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν καλόν του κύριον ὁ Γάλλος ἐκεῖνος εὐπατρίδης, ἀφοῦ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἰκανότητά του.

Καὶ ὁ μικρὸς τζόκευ καθηρῶτο τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ λόρδος Πέρσου εἶχε τὴν ἀτυχή ἰδέαν νὰ τὸν πάρῃ μαζί του εἰς τὸ Παρίσι. Ἐνεθυμειτο μὲ νοσταλγίαν τὸ μικρὸν χωριὸν Οὐϊμπλιδῶν εἰς τὰ περιχώρα τοῦ Λονδίνου, ὅπου εὐρίσκοντο οἱ σταῦλοι τοῦ γηραιῦ Τσάρλεϋ καὶ ὅπου εἶχε διέλθῃ τὰ παιδικὰ του χρόνια. Ἐπανελέπε τὸ κόμμιον, δηλαδὴ τὴν ἀπέραντον πρασινὴν πεδιάδα, ἡ ὅποια ἐκτείνεται μέχρι τοῦ Πύργου, τεμνομένη ἀπὸ δρόμους καὶ μονοπάτια, ἐπὶ τῶν ὁποίων φύεται γλῶβη βελουδινή. Ἐκεῖ πέρα, μέσα εἰς τὴν συστάδα τῶν δένδρων, εἶνε τὸ χωριὸν μὲ τὸν κατωφερῆ του δρόμον, μὲ τὸ καμπαναριὸν του, μὲ τὸν μύλον του, καὶ τέλος, μὲ τοὺς σταῦλους τοῦ Τσάρλεϋ, καὶ τὰ μικρὰ χαμηλὰ σπιτάκια, ἐκεῖ ἔξω, ἀνάμεσα εἰς τὰ λειβάδια ὅπου τρέχουν καὶ βόσκουν τὰ ὄραϊα ἄλογα. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του παρουσιάζετο ἡ συμπαθητικὴ μορφή τοῦ χονδρῦ Τσάρλεϋ, τοῦ διδασκάλου του, μὲ τὴν κοντὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα, μὲ τὸ μαστίγιον εἰς τὸ χέρι, ἐπιβλέπωντος τὴν ἐργασίαν μὲ αὐστηρότητα ἀλλὰ καὶ μὲ δικαιοσύνην.

Ἐπειτα ἀνεθυμειτὸ τοὺς φίλους του, τοὺς συμμαθητάς του, τοὺς μικροὺς Πόμπη καὶ Μπέμπη, μὲ τοὺς ὁποίους ἔπαιζε κρηκετ ἀφοῦ ἐτελείωνε τὸ μάθημα τῆς ἱππασίας, καὶ τὴν μίστρες Τσάρλεϋ, τὴν σεβασμίαν σύζυγον τοῦ ἀρχιπλοκῶμου, ἡ ὅποια ἐρώναξε πάντα ὅτι ἔπιπαν πολὺ τσάι καὶ ἔκαίγαν πολλὰ κεριά!

Ἄ, ἦτο ὄραϊα ζωὴ ἐκεῖνη! Ἀλήθεια, ὁ Τσάρλεϋ εἶχε βαρὺ τὸ χέρι καὶ ἡ ἄκρα τοῦ μαστιγίου του ἔτσουζε συχνὰ τὰ ποδαράκια ἢ διδασκαλία του ὅμως ἦτο καλὴ. Ὁ διδάσκαλος τὸν ἀγαποῦσε καὶ πολλὰκις τοῦ εἶπεν ὅτι θὰ ἐγίνετο λαμπρὸς τζόκευ, διότι εἶχε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα.

Καὶ τώρα τὸ ὄραϊον αὐτὸ ὄνειρον ἐτελείωσε! Ὅλοι αἱ ἐλπίδες του ἐχάθησαν, ἐπειδὴ ὁ λόρδος Πέρσου ἔχασεν εἰς τὰ χαρτιά!... Ἦτο λοιπὸν καταδικασμένος, ἀλήθεια, νὰ περάσῃ ὄλην τὴν ζωὴν, ἀργὸς καὶ ἄχρηστος, εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην οἰκίαν τῶν Βερσαλλιδῶν, μὲ τοὺς βκναύστους καὶ κτηνώδεις ἐκείνους λακέδες, οἱ ὅποιοι δὲν ἔκαμναν ἄλλο παρὰ νὰ τρώγουν, καὶ πίνουν καὶ νὰ φλυαροῦν;

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀγγλος, διὰ τὸν ὅποιον κανεὶς δὲν ἐφρόντιζε, καταλαμβάνετο ὀ-

λίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν εἰδικὴν ἐκείνην ἀσθένειαν τοῦ τόπτου του, ἡ ὅποια ὀνομάζεται σπλήν, (splen).

Ζητοῦν τὸν Μπόμπην εἰς τὸ Τριανόν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εὐρίσκοντο οἱ ἀκείφεις του, ὅταν ζωηρὸν κτύπημα ῥόπτρου ἔσεισε τὴν ἐξώθυραν.

Μὲ τὸν κρότον αὐτόν, ὄλον τὸ ὑπηρετικὸν ἐξηφανίσθη ὡς σμήνος στρουθίων. Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ κ. Λωζέν ἐπρόσεχαν πολὺ νὰ μὴ ἐυληθεύουν ἐπ' αὐτοφῶρα ἀπὸ καθένα ἐπισκέπτῃν τοῦ κυρίου των ἀργοσχολεύοντες. Οἱ μάγειροι ἔτρεξαν εἰς τὰ καζάνια των, εἰ λακέδες καὶ οἱ σταυλῖται ἐχώθησαν εἰς τοὺς στούλους, ὁ δὲ θυρωρὸς, δράξας τὸ δόρυ του, ἔσπευτε νὰ νείξῃ τὴν θύραν, ἀφοῦ ἐβεβρωθῆ δι' ἡ τάξις ἐβασίλευεν εἰς τὸ μέγαρον.

Ὁ παράκαιρος ἐπισκέπτης ἦτο ἀπλυσταῖα ταχυδρόμος τοῦ κυρίου δουκὸς Λωζέν, ὁ ὅποιος ἤρχετο φέρων διαταγὴν τοῦ κυρίου του, νὰ στείλουν ἀμέσως εἰς τὸ Τριανόν τὸν ὀνομαζόμενον Μπόμπην. Τοῦτο ἦτο ἀρετὰ παράδοξον ἄλλ' ἐφάνη ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ὁ ἀπεσταλμένος προσέθεσεν:

— Ὁ ὕψηλός τις αὐθέντης μας διατάσσει νὰ φερέσῃ ὁ Μπόμπης τὴν κομφοτέραν του στολήν Ἀγγλοῦ τζόκευ.

Τὶ ἦτο πάλιν ἡ νέα αὐτῆ ἰδιοτροπία τοῦ πλουσίου εὐπατρίδου;

Ὁ ἐπιστάτης ἔσπαζε τὸ κεφάλι του διὰ νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ βιάξῃ τὸν μικρόν:

— Ἐλα, κάμε γρήγορα, ντύσου! σὲ χρειάζονται στὴν Αὐλή!.. Μὰ τί νὰ σὲ κάμουν, Θεέ μου, τί νὰ σὲ κάμουν!

Ἐνῶ ὁ Μπόμπης ἐνεδύετο βιαστικὰ τὴν ἀγαπημένην του στολήν, ὁ ἐπιστάτης διέτασσα νὰ ζεύξουν μίαν ἄμαξαν, διὰ νὰ φθάσῃ ὁ μικρὸς γρηγορώτερον.

Μετ' ὀλίγον τῶντι ὁ φίλος μας ἔθανεν εἰς τὴν δευδροστοιχίαν, τὴν καταλήγουσαν εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦ Τριανόν, ὅπου ἐστάθμισον αἱ ἄμαξαι τῆς Αὐλῆς.

Ἐπίθεσις καὶ ἀντεπίθεσις

Ἡ ἀφιξίς τοῦ τζόκευ τοῦ κ. Λωζέν ἔκαμεν αἰδοθῆναι εἰς τὸν κύκλον τῶν λακέδων καὶ τῶν ἀμαξηλατῶν, οἱ ὅποιοι ἐχάρησαν διότι τοῖς ἐδίδοτο ἀφορμὴ διασκεδάσεως εἰς τὰς μακρὰς, πηχτικὰς ὥρας τῆς ἀναμονῆς των. Ἀμέσως τὸν περιεστοίχισαν, τὰ δὲ ἀστεῖα καὶ τὰ πειράγματα ἐπῆραν δρόμον.

— Χά, χά, κυτάξτε αὐτὸν τὸν μακαρά!

— Ἀποκρηάτικος εἶνε;

— Μὰ τί παριστάνεις εἰς, παιδί μου;

— Εἶνε ὁ τζόκευ τοῦ κ. Λωζέν.

— Τζόκευ χωρὶς ἄλογο, ὄραϊα!

— Νὰ σοῦ δώσω τὸ μαστοῦνί μου, νὰ τὸ καθαλιεῖς;

— Ὄ, ὦ, τὸν κατέργαρο!.. ἐπούλησε τὰς οὐρὰς τοῦ φρακτοῦ του!..

Ὁ Μπόμπης ἀντέταξε κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ πειράγματα αὐτὰ τὴν μεγαλητέραν ἀπάθειαν. Χωρὶς ν' ἀποκρίνεται λέξιν, ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου, τὸν ὅποιον ἐσχημάτιζαν περὶ αὐτὸν εἰς ὑπηρεταί, καὶ ἐφαίνετο ὡς μὴ ἀκούων καν καὶ μὴ ἐννοῶν τὰ λεγόμενα.

Ἡ στάσις αὐτῆ, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀσπρίσῃ, ἐξῆψεν ἐπὶ μᾶλλον τὸν φιλοσκόμμονα οἰστρὸν τῶν χυδαίων ἐκείνων ἀνθρώπων.

Μεταξὺ αὐτῶν, διεκρίνετο διὰ τὴν λύσσαν τοῦ κάποιος ὀνομαζόμενος Λωρράν, δευτέρος ἀκολουθοῦ τοῦ μαρκησιου Κονφλάν. Ἦτον ἑνας μακροὺς ἀσχημος, ἀλλοίθωρος, κακὸς, τὸν ὅποιον ὄλοι ἐγνώριζαν καὶ ἐβεβρωθῶντο.

Βλέπων αὐτὸς ὅτι τὰ λόγια δὲν κατάρθωναν ν' ἀποσπᾶσεν τὸν μικρόν Ἀγγλον ἀπὸ τὴν ἀπάθειάν του, ἀπεφάσισε

«Τοῦ ἐκατάφερε δύο γροθιές εἰς τὸ πρόσωπον...» (Σελ. 29, στ. α')

νὰ προστρέξῃ εἰς τὰ ἔργα. Καὶ πλησιάζοντας σιγά-σιγά τὸν Μπόμπην ἀπὸ πίσω, ἤρπασε τὸ κασκέτον του καὶ τοῦ τὸ ἔχασεν ὡς τ' αὐτιά.

Ὁ Μπόμπης ὄχρισσε. Στραφεὶς ἀπτόμως καὶ ἐνοήσας ἀμέσως ποῖος ἦτο ὁ ὑβριστής, ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ Λωρράν, προτεινῶν τὸν γρόθον καὶ ὀρθῶν τὸ σῶμα ἐπὶ τῶν μικρῶν ἀλλὰ δυνατῶν του ποδῶν, εἰς τὴν τελείαν στάσιν τοῦ πυγμαχοῦ, τὴν ὅποιαν τοῦ εἶχε μάθη ὁ διδάσκαλος τοῦ Τσάρλεϋ.

Γέλια ὀμβυθμα, μπράβο καὶ οὐρρά ἐχαίρεισαν τὴν γενναίαν αὐτὴν στάσιν τοῦ παιδίου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ἈΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ

Ἀγαπητοί μου, ἈΗΣΙΑΖΟΥΝ αἱ μεγάλαί μας ἐορταί, τὰ Χριστούγεννα, ἢ Πρωτοχρονιά. Καὶ τίποτε ἄλλο ἂν δὲν μᾶς τὸ ἔλεγε, θὰ ἐφθάναν νὰ μᾶς προαιδοποιήσουσιν αἱ βιτρίναι τῶν ἀθηναϊκῶν μαγαζιῶν, στολισμέναι ἀπὸ τῶρα ἐορταστικῶς μὲ χίλια δυὸ στιλπνά, λαμπρὰ καὶ ὄραϊα πράγματα.

Πόσα παιδιά, ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, σταματοῦν ὄρες ἀπέξω ἀπὸ τὰς ἐλκυστικὰς αὐτὰς ἐκθέσεις! Πόσα παιδιά ἐμάτιασαν κηλὰ τὸ δῶρόν των καὶ παρακαλοῦν ὄλονεν τὸν μπαμπᾶ ἢ τὴν μαμμὰ νὰ τοὺς τὸ ἀγοράσουσιν! Ὑπάρχουν ὅμως καὶ παιδιά τοῦ ματιάζουν δῶρα εἰς τὰς βιτρίνας, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα νὰ τ' ἀποκτήσουσιν... Καὶ φέτος εἶνε πάρα πολλὰ τὰ λυπημένα αὐτὰ παιδιά... Εἶνε, βλέπετε, ὁ πόλεμος, ποῦ ἐπῆρε τόσους ἀνδρας, τόσους πατέρας, τόσους μεγαλητέρους ἀδελφεούς, τόσα σιτηρίσματα οἰκογενειῶν. Ἄλλοι ἐσκοτώθησαν, ἄλλοι εἶνε πληγωμένοι, ἄλλοι πολέμῳ ἀκόμη εἰς τὴν Ἡπειρὸν ἄλλοι φρουροῦν τὰ καταληθθέντα μέρη. Ἡλιθίωμεν οὖν πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα θὰ ἐτελείωναν ὅλα καὶ οἱ ἐπίστράτοι θὰ ἐπέστρεφον νὰ ἐορτάσουσιν εἰς τὰ σπίτια των. Ἀλλὰ, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁ πόλεμος θὰ ἐξακολούθησεν καὶ εἰ γενναῖοί μας θὰ κάμουν Χριστούγεννα καὶ Πρωτοχρονίαν εἰς τὸ στρατόπεδον. Μὲ τί καρδίαν πλέον νὰ ἐορτάσουσιν ἐδῶ εἰ ἔρημοι δικοὶ των καὶ μὲ τί χρήματα νὰγοράσουσιν δῶρα διὰ τὰ παιδιά; Πτωχαὶ οἰκογένειαι, ποῦ μόλις καὶ μετάβιας θὰ τὰ ἐκατάφεραν, ἂν αἱ περιστάσεις ἦσαν ὀμαλαί, τί θέλετε νὰ κάμουν τώρα μὲ τὴν φουρτούναν ποῦ τὰς εὐρήκε;.. Ἄ, ὄχι, αἱ ἐορταί μας δὲν θὰ εἶνε πολὺ φαιδραὶ φέτος!.. Οὐτε εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπου εἰ στρατιῶται θὰ ἐνθυμοῦνται μὲ πῖθον τὰς οἰκογενείας των, οὔτε εἰς τὰς οἰκογενείας, αἱ ὅποιαὶ θὰ ἐνθυμοῦνται μὲ πόνον τοὺς προσφιλεῖς των ἀπόντας. Ἄν πῆτε δὲ καὶ δι' ἐκείνας ποῦ ξεῖδον πλέον ὅτι δὲν θὰ τοὺς ξαναῖτοῦσιν, ἄλλοι μόνον! αὐταὶ θάρρησεν πολὺ νὰ ἰδοῦν φαιδρὸν ἐορτήν...

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πλούσιοι καὶ φιλάνθρωποι κυρίαί τῆς πόλεως μας κάμουν ἐράνους, διὰ νὰ χαρίσουν δῶρα καὶ γλυκίσματα εἰς τὰ παιδιά τῶν πτωχῶν ἐπι-

στράτων. Λέγουν ακόμη ότι άλλαι Έλληνίδες, κ' ἐδῶ και εἰς τὸ ἐξωτερικόν, φροντίζουν διὰ τὰ σταλοῦν Χριστόφωρα καὶ Βασιλόπητες εἰς τὰ στρατόπεδα καὶ τὰ νοσοκομεία. Ἀλλὰ οὔτε ἄρα τὰ πτωχὰ παιδιὰ εἰμπορεῖ βέβαια νὰ γίνουιν εὐτυχῆ ἀπὸ τὸν ἔρα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΛΕΛΑ ΘΕΟΛΟΓΗ
[Ἐν Ἀθήναις]

Βραβεύθεισα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Λευκὴ Νυμφαία

Εἰς τὸν 131ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
[Ἴδε Διάπλ. 1912, σελ. 427]

νον τῶν φιλοφρονῶν—εἶνε τόσα πολλὰ!—οὔτε τὸ Χριστόφωρον ἀρκεῖ διὰ νὰναπληρώσῃ τὴν οἰκογενειακὴν ἐφορτὴν καὶ νὰ πρηγορήσῃ τὴν ξενιτευμένους μας στρατιώτας. Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, αἱ ἐφορτὴν μας δεν θα εἶνε φέτος ὅπως ἄλλοτε. Τί σημαίνει ὁμοῦ; Διὰ τὴν Πατριδα, κάθε θυσία πρέπει νὰ ὑποφέρεται ἀγογγύστως. Ἐδῶ γονεῖς ἔχασαν τὰ παιδιὰ των, τὰ παλληκάρια των εἰς τὸν πόλεμον κ' ἐγκαρτεροῦν ὡς ἀρχαῖοι Σπαρτιάται καὶ δεν θα ἐγκαρτερήσουιν αἱ οἰκογένειαι τοῦ δεν θα κάμουν φέτος ὅπως ἄλλοτε τὰ Χριστούγεννά των καὶ τὴν Πρωτοχρονιάν; Ἐχομεν καιρὸν νὰ ἐορτάσωμεν, νὰ χαρῶμεν οἰκογενειακῶς. Ὅπως ἐορτάζομεν καὶ χαίρομεθα πρὸ καιροῦ ἐθνικῶς. Διότι δεν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι ὁ πόλεμος μας ὑπήρξε νικηφόρος καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ ἡ Ἑλλάς μας μεγαλώνει καὶ δοξάζεται. Ἡ συναίσθησις αὐτὴ εἶνε ἰκανὴ νὰ μᾶς πρηγορήσῃ δι' ἄρα. Αἱ μεγαλῆτεροι θυσιαὶ καὶ στερήσεις τῶρα μᾶς φαίνονται μικραὶ. Καὶ ὑπερανῶ κάθε μας λύπη, ἀτομικῆς ἢ οἰκογενειακῆς, εἶνε ἡ μεγάλη ἐθνικὴ χαρὰ. Αὐτὰ τάνώμαλα, τὰ μελαγχολικά, τὰ οχεδὸν πένθημα Χριστούγεννα τοῦ θα κάμωμεν, εἶνε μολονταῦτο τὰ εὐτυχέστερα καὶ τὰ ωραιότερα μας!

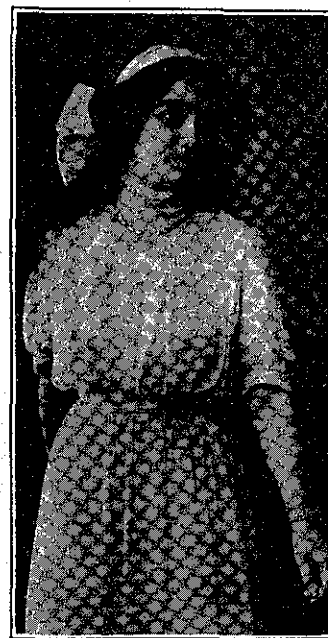
Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΔΟΞΑ

[Ἐυζωνικὸν πολεμικὸν διήγημα]

—Τί ὠρα νᾶνε, λές;
Ὁ εὐζωνος, ἐξαπλωμένος πρηνηδὸν στῆς κορυφῆς τὸ ἀκρόχειλο, ἐγύρισε τὸ κεφάλι του μ' ἕνα γόγγυσμα κόπωσης, ἐκύτταξε τὰ ἄστρα καὶ ἀπήντησε μὲ φωνὴν πιεζομένην στὸ στήθος:
—Ἄμ θὰ κουντοζυγὸν' μισάνυχτα.
Ἡ φωνὴ ἡ νυσταγμένη ἔσβυσε ἀπότομα καὶ ἔγεινε βραεὶα σιωπῆ ἀπάνω στὸ βουνό.

ΔΕΣΠΩ Σ. ΜΑΛΛΙΔΟΥ
[Ἐν Σμύρῃ]

Βραβεύθεισα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Στέλλα Βιολάντη

εἰς τὸν 131 Διαγων. τῶν Λύσεων
[Ἴδε Διάπλ. 1912, σελ. 427]

Ἐνα χαμουρητὸ ἀνθρώπου κακονυχισμένου ἀκούσθη ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρην.
— Νύσταξις, οὐρὲ Τυρογαλά;
— Ἄμ τι νὸ κάν' σὺ μαύρους. Νύχτις τοῦ Θεοῦ εἶνε τούτις τοῦ πινᾶμι δῶθ' ἀπάνου... μέρα νύχτα καρασὺλ';...
Ἄλλος πάρα πέρα ἐφώνησε:
— Ὁχού... Πᾶν τὰ κουκκαλάκια μ'.
Ὁ διπλανὸς του ἐπρόβασε:
— Θὰ ριζοβολήσ' τὰ προουτούλια μας, κύρ λουχία.
— Σκαμὸς, ταλιβίθρις τ' διαβλ'! ἐφώνησαν ἔξαφνα ὁ ἐπιλο-

χίας, σκύφας ἀνήσυχτα ἀπὸ πᾶνον ἀπὸ τὸν βράχον ὅπου ἐστέκετο καὶ κατεσκόπευε προσεκτικὰ μέσα στὸ σκότος.

— Εἶδεις τίποτα, κύρ ἐπιλοχία; ἔρωτᾷ ὁ λουχίας σιγανὰ.

Ὁ ἐπιλοχίας δεν ἔδωσε ἀπάντησιν, ἀλλ' ἐξακολούθησε νὰ κυττάζῃ κάτω, πρὸς τὴν ποδιά τοῦ βουνοῦ, ἀκίνητος, μὲ μεγάλην προσοχὴν.

Ὁρμηφύτως, ὅλη ἡ διμοῖρια, πρηνῆς, ἐτένωσε τὸ κεφάλι καὶ ἔδραξε τὰ γυρᾶ.

Ὁ ὕπνος ἔφυγε τὰ νυσταγμένα μέλη ἠλεκτρίσθησαν. Ἡ σιωπὴ τοῦ ἐπιλοχίου τὰ ἔλεγε ἄρα.

Οἱ ἄνδρες ἐπερίμεναν νὰ διακρίνουιν στὸ σκοτάδι, ν' ἀκούσουιν τίποτε, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν τους.

Ὁ ἐπιλοχίας Ράπητις, μ' ἕνα γυρλισμὸν ἀπειλητικῆς ἀγαλλιάσεως, ἐγλύστρησε σιγὰ ἀπὸ τὸν βράχον καὶ στυφ' ἀήλθε κ' ἐστάθη ἀπὸ πάνω ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

— Ὅρὲ πηδιά, σιωπὴ καὶ τελειῶσαν τὰ φέμματα, ἐμουρμούρισε μὲ μιὰ νευρικὴ χαρὰ, ἀνυπόμονη.

— Ἐρχόνται, κύρ ἐπιλοχία;
— Ἐρχόνται. Τοῦ λαίπιν, λεβέντες μ', σὰς θέλει. Νὰ μὴ σαλέψ' κανένας νταντιπ' ἀπ' τοῦ λιθάρ' τ'. Νὰ μὴν τραβήξ' κανένας. Τ' ἀκούττε οὐλοὶ σας; Ἄ, νὰ μὴν τραβήξῃ κανένας δίχως τὴ δική μ' τὴ διαταγή. Θὰ ντ' ἀφῆσομι νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ ἔλατα, νὰ κουντοζυγῶσι μέχρι ἐκατὸ-ἐκατοπενήντα μέτρα κ' ἔθ' ντ' ῥιχτοῦμι οὐμαδόν. Τ' ἀκού-

ΖΩΗ Ι. ΚΟΝΤΑΡΙΝΗ
[Ἐν Σμύρῃ]

Βραβεύθεισα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Συριανὴ Αἰδρα

εἰς τὸν 131ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων
[Ἴδε Διάπλ. 1912, σελ. 427]

σις, λουχία Τραγάδ'; Ἐἴ, ἴσεἰς ποῦ συρνώσαστ' ἱκεῖ κάτω, τ' ἀκούσαστ' οὐρὲ;
— Τ' ἀκούσαμι...
— Ἄ... Κουτρομπή, τράβα πάρα μέσα. Τοῦ, Ἐνασογιάνν', σκούψ' τοῦ κεφάλ' σ'. Ἄ! ἔτσ'. Μὴ σαλεύς, ρὲ Γιαννούλ'! ξύλιασε ντῖπ, παναθεμά σ'!

Ποργά, μὲ σιγανὴ φωνή, μὲ τὸ γυρᾶ στὸ χέρι, μὲ μικρὰ βήματα, σκυφτά, ὁ ἐπιλοχίας περιφέρετο εἰς ἄκρην τὴν γραμμὴν τοῦ ἦταν περμένη πρηνηδόν, καὶ ἔδινε αὐτάς τας ὀδηγίας.

— Ἐτσ! εἶπε ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ τελευταία πλατιά ματιὰ στὴ διμοῖρια του. Τῶρα τσιμουδιά. Τῶνα χέρ' κάττυθεν τοῦ ὑποφυλακτῆρος καὶ τ' ἄλλο στὰ φσέκια. Μὴ τ' ἔκῃ μ' ντουφεκιά, θ' ἀρχινησὶ πῦρ οὐμαδόν.

Στὴν σιωπὴν τὴν βαθειάν, ἀκούετο τῶρα καθαρὰ ἕνας μακρυνὸς ἦχος σὰν κοπαδιοῦ ποῦ ἀνέβαινε σιωπηλα στὴν δασωμένην ράχην, μ' ἕνα κρότο χαλικίων ποῦ ἐκατακυλιῶσαν.

Ἦτον τουρκικὸς οὐλαμὸς, ὁ ὀποῖος, μόλις ἀναψε τὸ τσιφῆρι στὰ Δυὸ Δένδρα, ἔτρεχε νὰ καταλάβῃ τὴν Ἀνάληψιν, τὴν κορυφὴν τοῦ ἦτον εὐδαίτερα. Ἄλλα αἱ εὐζωνοὶ εἶχαν πρὸλαβῃ καὶ ἡ γυναικία διμοῖρια τοῦ ἐπιλοχία Ράπητις τὴν

εἶχε καταλάβῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένην. Οἱ Τεῦρκοι ἀνέβαιναν ἀνυπόπτως, ἀλλὰ κρυφά. Καθὼς ἐξέβγαλαν ἀπὸ τὰ ἔλατα, ἕνας μεγάλος θόρυβος ἀκούσθη, ἀπότομος, ἀπὸ βαρεῖς διασκελισμοὺς καὶ ἀπὸ κροτάλιασμα λογχῶν ποῦ ἐμπαιναν ἐφ' ὄπλου. Καὶ ὁ θόρυβος αὐτὸς ἐπλησίαζε ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν.

Ἐνας μαύρος καὶ πυκνὸς σωρὸς ἀπὸ ἀνθρώπους διεκρίνετο, ποῦ ἐπρόβαλε ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἀνέβαινε πηδηχτά.

— Μπάμ! βροντᾷ ἔξαφνα μὲ μιὰ φωτιά τὸ ντουφεκί τοῦ ἐπιλοχίου.

— Μπρρρρρρρ! ἀκολουθεῖ ἀμέσως τρομερὰ συμπυροσοκρότησις.

Φουρτούνα, λές, ἐπλάκωσεν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ γαλήνια ξαστεργιά.

Ἐνας ἀλαλαγμὸς δαιμονισμένος ἐσκηώθη σὰν βροντὴ ἀπὸ τὸ σύννεφο καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ ἐχθρὸς συνέλθῃ, ἀπὸ τὸν αἰφνιδιασμὸν, ἄλλος συμπυροβολισμὸς τὸν περιχύνει μὲ φλόγες καὶ μολύβι.

Μαζὺ μὲ τὰ χονιρὰ χαλίκια, κατρα-

κυλοῦν τῶρα καὶ σώματα ποῦ πέφτουιν μὲ οὐρλιάσματα θηρίων πληγωμένων.

Ἡ διμοῖρια τῶν Εὐζωνῶν, λυσασμένη, εἶχε σκηωθῆ ἀπάνου καὶ ἐπολεμοῦσε σῶμα μὲ σῶμα. Καὶ ἀπὸ μεσ' ἀπὸ τὴ βοή τοῦ γυρᾶ, διεκρίνετο ἡ βραχνὴ ἀπὸ τὴν μέθην φωνῆ τοῦ ἐπιλοχίου:

— Ἄ! παιδιὰ! Ἄ! καὶ τοὺς φάγαμι! ἀπάν' τους!

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

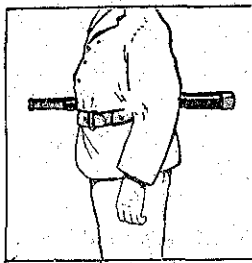
ΣΙΔΕΡΟ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΦΙ

— Ὅλοι μᾶς λένε «μέταλλα»
Χρυσάφι, ἀσημι, ἐμένα!
Κι' ὁμοῦ μὲ κᾶνον πέταλα
Καὶ δαχτυλῖδια ἔσένα!
«—Σίδερο, ἀφίνω τὴ θωριά,
Ποῦ δεν τὴν ἔχομε ἴδια!
Μὰ δεν ἀφίνουιν... σκουριά,
Θαρρῶ, τὰ δαχτυλῖδια...»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

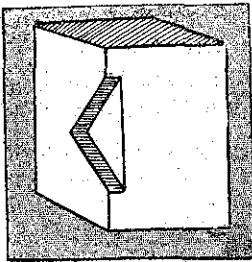
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον τηλεσκόπιον

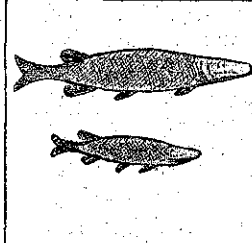
Τὸ τηλεσκόπιον τοῦτο ἐπενοήθη ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Λύνν' ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο τεμάχια καὶ προσαρμύζεται εἰς τὴν δερματίνης ζώνης ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως δείχνει ἡ ἀπέναντι εἰκὼν. Ὅταν εἶνε καλῶς τοποθετημένα τὰ δύο ἄκρα, τὸ ἐν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, —πράγμα περίεργον, — βλέπει κανεὶς διὰ μέσου τοῦ ἀνθρώπου ὅπως μὲ κοινὸν τηλεσκόπιον.

Ὀπτικὴ ἀπάτη

Κυττάξετε καλὰ αὐτὸ τὸ τεμάχιον τοῦ ξύλου. Θὰ νομίσατε βεβαίως ὅτι ὑπάρχει ἐπ' αὐτοῦ κολημένον ἐν ἄλλῳ τεμάχιον ξύλου τριγωνικόν· ἀλλ' ἂν κυττάξετε μὲ μεγαλῆτερον προσοχὴν, θὰ ἴδητε ὅτι ἐκεῖνο ποῦ ἐκλαμβάνετε ὡς τεμάχιον ξύλου τριγωνικὸν δεν εἶνε ἄλλο, παρὰ μιὰ ἐντομὴ καμωμένη ἐπὶ τοῦ πρώτου τεμαχίου.

Ἐνα μεγάλο ψάρι

Ὁ Γάλλος κ. Φοντοῖν ἐψάρευσεν ἐσχάτως εἰς τὸν Λείγγρα μιαν πέστρופן μῆκος ἐνὸς μέτρου καὶ 20 ἐκατοστών, καὶ βάρους 13 κιλιῶν. Εἶνε τὸ μεγαλῆτερον ψάρι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ποῦ ἀλιεύθη ποτέ. Ἦμπορεῖτε δε νὰ κρίνετε περὶ τοῦ μεγεθοῦς του, παραβάλλοντες αὐτὸ πρὸς τὸ πλησίον του εἰκονιζόμενον ψάρι κοινόν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ Εἰκὼν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος

Αὐτὸς πόσα χρόνια εἶνε κενερός;

β') Ἀνορθόγραφον γνωμικὸν

Οἱ ἐπη μὲλι ἀνοικα ὁ λάστας δισκολεῖσας.

γ') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοκκινῆς Πιπεριᾶς

ΝΗ	ΚΟ	ΚΑ	ΡΙ	
ΝΑ	ΤΕ	Α	ΖΑ	ΒΙ
ΝΗ	ΣΕΡ	ΦΛΩ	ΡΙ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἄνω συλλαβαὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν πόλεων τῆς Νέας Ἑλλάδος.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρωπαϊκοῦ), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μιαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα δὲ τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὅποιον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρον μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 1ου φυλλαδίου

α') Τὸ ζητούμενον πρόσωπον εὕρισκεται, εἰν ἀναστραφῆ ἡ εἰκὼν σχηματίζεται δὲ ἀπὸ τὸ πύξιον, τὸ ὅποιον κρατεῖ ὁ ζωγράφος μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. — β') Ἀθήναι, Ἀκρόπολις, Ἐμπρός, Ἐστία. — γ') Λαγός, ἄλας, γὰρ, ὄς, ε.

Ιδε τον Όδηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητού, Κεφ. Β

ΠΡΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΧΑΙΡΕ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ! χαίρες, περιζήτητος της προσφιλοῦς μας Μακεδονίας νύμφη...

Τώρα μόλις τὸ ἔννοῶ καλῶς εἶνε διότι ἀνοῦθεν τῆς ὥραιας μορφῆς σου βλέπω ἐξέχοντα τὰ Τουρκικά...

Τζαμιά! καὶ Χούτζα! εἰς τὴν Μακεδονίαν μας! Τούρκου ἀκόμη εἰς τὴν χώραν τοῦ Φιλίππου...

Καὶ ἔκλαυσα ἔκλαυσα, γλυκεῖά μου Μακεδονία, διὰ τὴν δέσμευσίν σου, ἐθνήγησα τὴν ἀποκτάσαν ἐλευθερίαν σου...

Μὴ ἀπελπίζῃσαι ὁμως! ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα χαρᾶς καὶ διὰ σέ' ἡ γῆ τοῦ Ἀλεξάνδρου...

Καὶ τώρα, χαίρες Θεσσαλονίκη! μετὰ λύπης σὲ ἀποχωρετῶ, εὐχομένη νὰ σ' ἐπανίδια ἐλευθέρων.

(Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μόν, πρὸ δύο μηνῶν) Δαφροστεφῆς Σημαῖα

ΟΙ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ ΤΙΜΟΥΝ ΤΟΝ ΝΙΚΗΤΗΝ

Ἀπέθανεν ὁ Ἰωακείμ, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐθρήνησε τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου ἀνδρός...

Ἀπέθανε! Καὶ τὴν κηδεῖαν του παρηκολούθησαν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως...

Βεβαίως νικητὴς ἦτο ὁ Ἰωακείμ, διότι ἡ νίκη τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἶνε νίκη τοῦ Ἔθνους μας...

Καὶ ἡ τύχη, σκληρὰ καὶ εἰρωνική, ἠθέλησεν αὐτοὶ οἱ νικημένοι, αὐτοὶ οἱ ὀπιοὶ ἔκνυαν πρὸ τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ περρωμένου...

Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων

Η ΝΥΚΤΑ

Νύκτα βαθεῖα! Μὰ ὡσάν λυχνάρι Τὴν γῆ φωτίζει τὸ φεγγάρι...

Στὸ φῶς τοῦ ἡσυχίας μας μεγαλώνουν, Ὡσάν κηλίδες κάτω ἀπλώνουν...

Ἡ νύκτα! Τι περίσσιες ὥρες Π' ἀργόκλα σ' ἔλες τῆς χώρας!

Κι' ἀκούς βοᾶ ἀπὸ μακριὰ, Κ' ἀκούς βοᾶ ἀπὸ μακριὰ.

Εἶνε ἡ στιγμή τοῦ ἠθωότης Γέρνει τώρατὸ πρόσωπό της Μέσ' τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγκαλιά...

ΧΑΡΕΣ ΠΟΥ ΧΑΝΟΝΤΑΙ

Χαρούμενο τὸ παιδάκι ἔτρεξε στὸ δάσος μὲ τὸ καλάθι του, νὰ μαζέψῃ ἀγριόρροδα...

Καὶ τώρα, χαίρες Θεσσαλονίκη! μετὰ λύπης σὲ ἀποχωρετῶ, εὐχομένη νὰ σ' ἐπανίδια ἐλευθέρων.

Καὶ ἔκλαυσα ἔκλαυσα, γλυκεῖά μου Μακεδονία, διὰ τὴν δέσμευσίν σου, ἐθνήγησα τὴν ἀποκτάσαν ἐλευθερίαν σου...

ὁμως ἀπὸ μακριὰ ἀσπρίζαν τὰ πρῶτα σπιτία τοῦ χωριοῦ, τρομερὴ καλοκαιρινὴ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ. Τὸ παιδάκι, τρομαγμένο, θέλησε νὰ προσφύλῃ τὰ τριαντάφυλλα...

Ἀνακία

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Βαρὺς, σὰν μακρὴν βροντὴ, ὁ ἦχος τοῦ κανονιοῦ ταράζει τὴν νύκτα. Μὲ τὸν τρομουλιαστὸ καὶ κυλιστὸ ἦχο...

Ὁ πρωῖνος ἀέρας, ἀνατολικός, φυσᾷ σιγανὸς καὶ κουνᾷ τὰ κυπαρίσσια, μαῦρα καὶ μελαγχολικά σὰν φάσματα...

Ὁ ἥλιος, ἀργὰ κρυσταίνει τὰ παράθυρα τῆς Σταμπούλ, ποῦ φαίνεται ναρκωμένη ἀκόμη στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι...

Σημαῖα τοῦ Ἀβέρωφ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Φρειδερίκος ὁ Β' εἶχε καλέσει εἰς γέμια, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὸν μουσικὸν Ἰωάννην Κουάνς...

Ὁ Κουάνς τὴν ἔλαβε, τὴν ἀνέγνωσεν ἠσύχως καὶ ἐτοιμάζετο νὰ τὴν θέσῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του...

Ὁ Κουάνς εἶπε ὅτι ἐπὶ τὸν Κόσμον, Φρειδερίκος ὁ Δεύτερος.

Δοῦξ τῆς Σπάρτης

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Ὁ Διδάσκαλος: — Τάξη, ἐταν ἡ λύγουσα εἶνε μακρὰ, ἡ προπαρὰλύγουσα τί παθαίνει;

Ὁ Τάκης, μετὰ σέβην: — Γίνεται κοντὴ. Ἐστίαλὴ ἀπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυτοπαιδός.

Τεχνολογία. Κραυγὴ Νίκης, ἀναγνώσκουσα: — Τῆς παιδείας ἢ μὲν ρίξα πικρὰ...

Ὁ Διδάσκαλος: — Τῆς παιδείας... γιατί γράφεται μὲ ἔψιλον ἰώτα;

Κραυγὴ Νίκης: — Πρόσεξε καὶ θὰ τὸ εὕρης. Ποῖα εἶνε ἡ ρίζα τῆς παιδείας;

Κραυγὴ Νίκης, θριαμβευτικῶς: — Πικρὰ!!! Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαχροινῆς Ἑλληνοπούλας

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδρομητὰς μας τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδίας τῆς Τουρκίας, ἀποκλεισμένοι ἔνεκα τοῦ πολέμου...

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ κληρῶσις, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τώρα, ἀναβάλλεται διὰ τὴν πρῶτην...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Ἐυρυπύδου τῆν 15 Δεκεμβρίου 1912.

ΑΚΟΜΗ μίαν φορὰν σὰς ὑπεθυμίζω τὴν 31 Δεκεμβρίου. Εἶνε ἡ μεγάλη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν λήγουν αἱ προθεσμιαὶ...

Τορπιλλὴ Βότση, τὰ χερίματα ἐλήφθησαν καὶ σοὺ ἔστειλα ὅτι ἐξήτησε ἐπὶ συστάσει. Ἄν λαμβάνῃς ἀκόμη Δελτία Ἐγγραφῆς...

Ἐλευθερωθεῖσα Ἑλλάς, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά σου λογάρια... Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ παύσης νὰ μοῦ γράφῃς...

Ἐγείρει δίκαιον, Ἑλληνικὸ Στρατὴ ὁ τρόπος τοῦ Δημοψηφισματος τῶν Ψευδωνύμων...

Νὰ καὶ τὸ Νυχτολούλουδο, ἀπὸ τὸν παλαιὸν λουλουθένιον κύκλον τοῦ Ἀργυροστοίου...

Βλέπω, Ὑψηλὴ Ἰδέα, ὅτι τὸ ξεσπάθωμά σου πηγαίνει λαμπρὰ. Τώρα θὰ σοῦ στέλλω καὶ ἑβδομάδα 25 φυλλάδια...

Καὶ τὸ ἰδικόν σου ξεσπάθωμα, Στρατηλάτα τῆς Μακεδονίας, δὲν πηγαίνει πολὺ παρακάτω...

Φίλον, περιμένω τὴν Στατιστικὴν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ συγχαρητήρια. Μοῦ γράφεις ὅτι «εἶσαι περὶεργος καὶ θὰ ἤθελες νὰ γνωρίσῃς τὸν Τέλλον Ἄγραν...

Τὶ εὐμορφὸ τὸ ἀπελὲς γραμματικὴ τῆς Ἑθνικῆς Παλιγγενεῖας! Ἀξίζει νὰ διαβάσῃς καὶ σεῖς αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφει...

Βεβαίως Θεόδωρε Π., εἰμπορὴ κανεὶς νὰ ψηφίσῃ εἰς τὸν τελικὸν ἀγῶνα χωρὶς νὰ ἔχη λάβῃ μέρος εἰς τοὺς προκριματικούς...

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Θυμάρι (τὸ ὅποσον συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως) Γαλάτεια...

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Θυμάρι (τὸ ὅποσον συλλυποῦμαι ἐγκαρδίως) Γαλάτεια...

Ἐλλὰς τοῦ Ρήγα καὶ ὁ μικροῦλης μου φίλος Ἀριστέλης Κασοῦ. ποῦ μοῦ γράφει μὲ τὸ μολύβι καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ μεγαλώσῃ...

Ἐγκρίνονται: Ὁ καθηγητὴς μου τοῦ Γεωργιοῦ τῆς Ἀλαμάνας. Ἀττικὰ βράδωκα τοῦ Ἀθανασίου Διάκου...

μαίας τοῦ Ἀβέρωφ. Ἀντιθετικὸς τοῦ Στρατηλάτου Μακεδονίας. Μικρὰ διάφορα διάφορων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὰ Χριστούγεννα» (στὶχοὶ λαμβασμένοι) — «Ἡ χαρὰ τῶν ἀδελφῶν μας» (κοινὸν ἔλαδα τέτοια καὶ ἀπέριψα πλῆθος)...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεύσεται, ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ.1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεύσονται ἰσθδὸν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1913...

Νέα Ψευδώνυμα: Μακεδονικὸς Ἀγῶν, α. (;) Πληρωμένο Ἐδζωνάκι, α. (;); Ἐλευθερωθεῖσα Χίος, κ. (Μ.Σ.) Χίος Ἀνέστη, κ. (Α.Β.) Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, α. Πολυπόθητος Μακεδονία, α. (Ζήτω ἡ Νίκη) Ἀνακηθεῖσα Ἐλευθερία, α. (Ζήτω ἡ Νίκη) Κόμμα τοῦ Ἐυρύτου, κ. (Ζήτω ἡ Νίκη) Αἰμοσταγῆς Κρήτη, κ. (Ζήτω ἡ Νίκη) Συμμαχία τοῦ 1912, κ. (Δ. Π.) Τορπιλλὴ Βότση, κ. (Ε. Χ.) Ἀναγέννησις τοῦ 21, α. (Ζήτω ἡ Νίκη) Ἐλευθερωθεῖσα Μακεδονία, κ. (Δ.Ε.)

Ἀνανεύσεις ψευδωνύμων: Γαλάτεια κ. Ἀστρον Ἐσπερώνων, α. Ὑψηλὴ Ἰδέα κ. Φυσιολάτρεις, κ. Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, α. Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων α. Ἀλατσατιανὴ Μεξικάνικα, κ. Μακρῶς Πατριώτης α. Νέα Γενεά, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ Ἐλευθερωθεῖσα Ἑλλάς (0) μὲ Συροαντὴν Ἀδραν, Ξανθὴν Μουσιμὴ, Ξανθὴν Πουπέ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Κορυθαίολον Ἐμποῦ (ἔστειλα ἂν ἔχῃς τίποτε καλὸν διὰ τὴν Σ. Συνεργασίαν, στείλλο το καὶ δὲν περᾶζει) Ἀλατσατιανὴ Μεξικάνικα...

Κυριακὴν Δεσποινίδα (πρέπει ν' ἀνανεύσῃς καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου, ἂν θέλῃς νὰ μὴ σοῦ τὸ πάρῃ καμμία ἄλλη) Φυσιολάτριά, (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἥλιον τῆς Ἐλευθερίας (βραβεῖα ἔστειλα χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσει τόσο τὸ νέον μας μυθιστόρημα) Μικρὰν Ἀριστοκρατίδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ εὐχομαι νὰ ἔχη συνέχειαν σαλὸν δὲν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλ' εἰμπορὴς βέβαια νὰ εὕρῃ κανὲν ἄλλο ὑπαικότερον) Σημαῖαν τοῦ Ἀβέρωφ (φωτογραφία ἐλήφθη βραβεῖον ἔστειλα) Ἀστὴρα τῆς Ἐλευθερίας (εὐχαριστῶ πολὺ, περιμένω καὶ τὴν φωτογραφίαν σου) Σφριγῶσαν Νεότητα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα σοῦ ἀπῆλθον εἰς τὸ προσηγορευμένον καὶ σοῦ συνιστῶ πάλιν μελέτην) Ἐν Τούτῳ Νικα (ἔστειλα) Ἀρχαῖαν Ἀδραν (σιγά-σιγά, θὰ δυναμώσῃς) Ἀστρον Ἐσπερώνων (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς εὐχὰς) Γεωργὸς τῆς Ἀλαμάνας (ποῦ ἐκρύβεις καὶ τὸ μολύβι καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ μεγαλώσῃ, διὰ νὰ γράφῃ μὲ πένναν καὶ νὰ ξεσπάθωσῃ διὰ τὴν πατρίδα καὶ διὰ τὴν Διάπλασιν.

Ἐλλὰς τοῦ Ρήγα καὶ ὁ μικροῦλης μου φίλος Ἀριστέλης Κασοῦ. ποῦ μοῦ γράφει μὲ τὸ μολύβι καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν νὰ μεγαλώσῃ, διὰ νὰ γράφῃ μὲ πένναν καὶ νὰ ξεσπάθωσῃ διὰ τὴν πατρίδα καὶ διὰ τὴν Διάπλασιν.

Ἐγκρίνονται: Ὁ καθηγητὴς μου τοῦ Γεωργιοῦ τῆς Ἀλαμάνας. Ἀττικὰ βράδωκα τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. Ἡ τύχη τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ. Ἀντιθετικὸς τοῦ Στρατηλάτου Μακεδονίας. Μικρὰ διάφορα διάφορων.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Τὸ ΠΡΩΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ
Εἶνε ὁ ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1912

Μετὰ τὰς 452 σελίδας του. — Μετὰ τὰς 650 εἰκόνας του. — Μετὰ τὸν ἀπαράμιλλον «Πέτρον Ριονσαί». — Μετὰ τὸν θαυμάσιον «Δὸν Κιχώτην». — Μετὰ τοὺς «Ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους». — Μετὰ τὸ «Παραμῦθι τῆς Ἀλεπούς». — Καὶ μετὰ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμῆται: **ΛΑΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 8. — **ΧΡΥΣΟΛΑΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρο. ἐπιταγῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμὸς

Δύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Φεβρουαρίου)

19. Δεξιόγραφος

Σύνδεσμος με ἀπόστροφον εἶνε τὸ ἓνα βάρος τὸ ἄλλο ποὺ βαραινέ τὸν καθένα. Αὐτὰ τὰ δύο μαζί ὅταν ἐνόησες, Ἑλληνικὸ ποτάμι φανερόνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίος Ἀνέστη

20. Ἀναγραμματισμὸς

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης, Ἄν με ἔγης, θά κουσαίνης. Ἄν με ἀναγραμματίσης, Πλοῖτον φορητὸν φανερόνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωτικῆς Ἑλλάδος

21. Αἶνιγμα

Κάποιον σπουδαῖο πρόσωπο ἐφάνη στὰς Ἀθήνας

Κί' ὁ κόσμος ὅλος ἔτρεψε

μὲ δάφνας καὶ μυρσίνιας.

Οἱ ποιηταὶ τὸν ὕμνησαν

κ' οἱ ῥήτορες ἐπίσης,

Μὰ ὅταν τὸ σκότος ἀρχίσει

ν' ἀπλώνεται στὴ γῆ,

Μονάχος ἔξω ἔμεινε

στῆς νύχτας τῆ σιγῆς.

— Γιατί ἔτσι τὸν ἔβλεπον;

μπορεῖς νὰ μ' ἐξηγήσης;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρόδου Μοσχοβόλημα

22. Δημιῶδες Αἶνιγμα

Κόκκινος μακροπόδατος

καὶ σιδερομουστακάτος.

Κί' ἂν σὲ βάλῃ στὰ φτερά του,

χίλιοι μύριοι δὲν σὲ βγάδουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γιαννάκη Παπανικολάου.

23. Πυραμῖς

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν σοφόν.

* * * * * = Ἄνθος εὐώδες.

* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

* * * * * = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

* * * * * = Ἑλληνικὴ ἐπαρχία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωτικῆς Μακεδονίας.

24. Ἐπιγραφή

Ο Υ Π Ρ Υ Κ Σ

Ο Β Ο Φ Σ Α Ι

Φ Ο Σ Η Χ Ρ Α

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγνῆς Σ. Τσολακίδου

25—28. Μαγικὸν γράμμα

Τῆ προσβῆχη ἐνός γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νάποτε- λουθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις.

Ἄρα, Ἀμὸς, Ὀρος, Ἡρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημείας τοῦ Ἀβέρωφ

29. Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμέ- νων ὀκτὼ λέξεων ἀποτελοῦν καρπὸν, τὰ δὲ τρίτα Αὐτοκράτορα.

1). Φάρμακον κοινώτατον. 2). Ἀργαία Θεά. 3). Ὀπλον τοῦ Ἡρακλέους. 4). Γεωργικὸν ἐργαλεῖον. 5). Μουσικὸν ὄργανον. 6). Δέν- δρον. 7). Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. 8). Ἀπο- κοιμιστικὸν ἔσμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη

30. Φωνηεντόλιπον

Τν - φρνν - τ - πδ - πρν - πνον - μγρν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα.

31. Γοῖφος

λο λο λο λο φε φε φε φε

λο λο λς λο Γιά φε φε φε φε Μάτα

λο λο λο λο φε φε φε φε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος τοῦ Σουλίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τῆ φιλότιμη Κερκυραϊκῆ Ἀῶρα, εὐχομαι ἀπείρους εὐχάς. — Διαγνώσος τῆς Νεο- λαίας. (ΙΓ', 16)

Ἰδρυθὲν ἐν Χαλκίδι Σύλλογος ὀνόματι «Νίκη» πρὸς εὐρύτεραν διάδοσιν τῆς φιλίης «Δια- πλάσεως». Οἱ βουλόμενοι τῶν συνδρομητῶν νὰ ἐγγραφῶσι μελῆ ἀπηυθνήθησαν εἰς αὐτὸν τὸν Σύλλογον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἀναγέννη- σος τοῦ 21. Αἱ δὲ συνδρομηταὶ ὡσαύτως εἰς τὴν Θερινῇ Βροχῇ». (ΙΓ', 17)

Τοῦ Ρήγα τῶναιρο, ποῦ τὸ καθένα Ἑλλη- νόπουλο τὸ βλέπει τώρα ἔμπρός του, ποῖς ἀπὸ σὰς θά ᾤνῃ νὰ τὸ μαυρίσῃ; **ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ** (ΙΓ', 18)

Ἀσπρίσατε ὅλοι τοῦ Κανάρη τὸν Δαυλὸν, ποῦ οἱ φωτιές του θάμωσαν ὀλόκλη- ρον τὸν κόσμον. **ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ** (ΙΓ', 19)

Ἐνθέρμως ὑποστηρῆζωμεν Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα, Ἐγγενὲς Ἰδανικόν, Δαυλὸν τοῦ Κανάρη καὶ λοιποὺς ὑποψηφίους τρο- παιτοῦχοι «Κυανοῦ Κόμματος». **Πανελλήνιος Ἐνωσις**, μετὰ 50 φίλων τῆς.

Ἑλληνόπαιδες καὶ Ἑλληνοπούδες γενικὸν ἄσπρισμα στὴν **ΓΑΥΚΕΙΑΝ ΕΛΛΑ- ΔΑ** καὶ **ΔΟΣΑΣΜΕΝΗΝ ΓΑΛΛΑΝΟΛΕΥ- ΚΗΝ**.

Ἐμπρὸς παιδιὰ! Ἐμπρὸς! Γενικὸν ἄσπρι- σμα στὸ ἐξόχως ὠραῖον ψευδώνυμον: **ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ** (ΙΓ', 22)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1912 **Ὅλοι Ἄσπροι!**

“ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ,”

Κηρυσσόμεθα ἐνθεομὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ Συλλόγου «**Αγών**». — Τὸ Διοικη- τικὸν Συμβούλιον «**Νίκης**». (ΙΓ', 24)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ (ΙΓ', 25)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΙΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 25)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλένη Πετραλιά, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης, Νίτσα Σπίνη, Ν. Α. Μελισσιός, Πίπης Α. Κουροκλής, Χ. Ν. Χριστιδοπούλου, Δανάη Μπά- ξερ, Θεοφάνης Ἀβέρωφ, Σενητεμμένη Ἑλληνο- ποῦλα, Χαρ. Ἀλ. Χατζηϊωάννου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Τάκης Γ. Γιαννούσης Ἰσμήνη Ι- Βραχνοῦ, Ἀναστ. Δ. Καλαμίκη, Ἐλένη Δ. Κα- λαμίκη, Ἰωάν. Ν. Καρδαράς, Βίσηνη Α. Παν- τοῦδου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Εὐσθ. Θ. Ζηργάνος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαζιδοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Γ. Καρδῆ, Μάργος Να- ξῶν, Σαμουήλ Δέντε.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Χ. Παντοστόπουλος, Ἰ. Ἀγορα- στὸς.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἰ. Β. Κουτσούρης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριτὸν Ναυτοπούλου.
ΗΥΡΓΟΥ: Δημήτρα Βῆθ. Σερλιάνκου, Γεωρ- γία Δ. Φαγκοδημητροπούλου, Μαρία Π. Καρ- τῆ, Βαρθάρα Σουρῆ.
ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Θεοδ. Ι. Ἀνδραδάκης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βασιλικὴ Κ. Τσουλογοπούλου, Γογοῦλα Ἀθ. Χριστοπούλου, Λιλίκα Δ. Λαοῦ- κῆ, Πιπίτσα Δ. Λαοῦκῆ, Σαφὴ Δ. Λαοῦκῆ, Καίτη Στεφανοπούλου, Παναγιωτοῦλα Μπουτσῆ, Καλλιόπη Ι. Οικονόμου, Αἰκατερίνη Κονδῆ, Ἀρ- τεμισία Καρκαζῆ, Βαρθάρα Παναγιωτοπούλου.
ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ράλλη.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πέτρος Β. Τυπάλδος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΒΥΛΚΕΛΕΥ (Αἰγύπτου): Κ. Μαγαγκός.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Ἐλένη Διακίχη, Βασίλισσα τῆς Ἀἴμου, Ἐλένη Ι. Κολογήρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχρόνων ὀρθῆν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν κληρονομία καὶ ἐληφρόθησαν οἱ ἐξῆς δύο: **ΕΥΣΤ. Θ. ΖΗΡΓΑΝΟΣ** ἐν Βόλῳ καὶ **ΑΡΤΕΜΗΣΙΑ ΚΑΡΚΑΖΗ** ἐν Τριπόλει, οἱ ὅ- ποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰα- νουαρίου.
Πλεονάζουν δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Δια- πλάσεως τοῦ 1912, κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ- σους θέλουσιν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ- λάδια τῶν εἰς τὸμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ **Γραφεῖον μας**. Στέλλονται δὲ ταχυ-δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ	
Ἐσωτερικὸς:	Ἐξωτερικὸς:
Ἔτησια δρ. 8,—	Ἔτησια φρ. 10,—
Ἑξαμηνίος 4,50	Ἑξαμηνίος 5,50
Τριμηνίος 2,50	Τριμηνίος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκου

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ός

Ἐν Ἀθήναις, 22 Δεκεμβρίου 1912

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 4

« Η βασίλισσα ἐχειροκρότησε ». (Σελ. 30 στ. γ)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Πρὸς τὸν Μπόμπην ἐστράφησαν ἀμέ-σως ὅλοι αἱ συμπάθειαι, πρὸ πάντων ἅλα εἶδαν τὸν μέγκλαρον Λωρᾶν ν' ἀπορι-νεταὶ εἰς τὴν πρόκλησιν τοῦ παιδίου με μίαν ὕψωσιν τῶν ὤμων, ἢ ὅποια ἀτελῶς ἐκρυπτε τὸν φόβον ποῦ τοῦ ἐπροξενούσεν ὁ μικροσκοπικὸς ἐκείνος ἀντίπαλος.
— Λοιπὸν, Λωρᾶν, τοῦ ἐφώναξαν, τί περιμένεις;
Ὁ λακὲς ἔστρεψε τὰ νῶτα, λέγων περιφρονητικῶς:
— Δὲν καταδέχομαι νὰ τὸν κτυπήσω, εἶνε πολὺ μικρὸς!
Ἄλλ' ὁ Μπόμπης δὲν ἐνόουσε νὰ τὸν ἀφίση ἔτσι. Μετὰ ταχὺ κίνημα ἔκοψε τὴν ὑποχώρησιν τοῦ ὄβριστοῦ του καὶ σταθεῖς πάλιν ἀπάναντί του, τοῦ ἐκατά-φερε δύο γραθίεις εἰς τὸ πρόσωπον, με ὄλην του τὴν δύναμιν καὶ τὴν τέχνην.
Ὁ Λωρᾶν, ὁ ὅποιος δὲν ἐπερίμενε αὐτὴν τὴν ἐπιθεσιν, οὔτε κἂν ἐδόκιμασε νάντεπιτεθῆ. Ἄλλα φοβερὰ δειλὸς καθῶς ἦτο, ἀπέμεινε σασιτισμένος ἀπὸ τὸν πόνον καὶ ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ αἵματος, τὸ ὅποιον ἔτρεχε ἀφθονοῦ ἀπὸ τὴν μύτην του, πρηθεῖσαν αἰφνιδίως.
Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ νίκη τοῦ μι-

κροῦ τζόκευ κατὰ τοῦ μεγάλου λακὲ ἐπροκάλεσε τὸν ἐνθουσιασμόν ὅλων τῶν παρευρισκομένων, εἰ ὅποιοι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν ἐπείρχαν με τὴν λύσιν ἀνὰ τὸ παιδίον.
Ἡ ἐπιτυχία, βλέπετε, μεταβάλλει ταχέως τὰς διαθέσεις τοῦ πλήθους. Διὰ τοῦτο ὅταν ὁ Λωρᾶν, ὁ φοβηταίος Λω-ρᾶν, ἀφοῦ συνῆλθεν ὀλίγον κ' ἐσκύπτει ἀρκετὰ τὴν μύτην του, ἠθέλησε νὰ ἐκδι-κηθῆ κ' ἐβάδισεν ἐναντίον τοῦ Μπόμπη, ὁ ὅποιος ἐλάμβανε πάλιν στάσιν ἀμύνης, ὁ ὅποιος ἐπενήθησαν καὶ ἐδή-λωσαν ὅτι ἦτο πολὺ ἀργά.
Ἡ μάχη, ἔλεγαν, ἐτελείωσε καὶ ὁ μικρὸς Ἀγγλος ἦτο ὁ νικητής.
Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐ-κείνην, θεράπων μετὰ τὴν οικο-στολήν τῆς βασίλισσης, πα-ρουσιάσθη εἰς τὰ προπύλαια καὶ μετὰ φωνὴν στενωρταίαν ἐφώνησε:
— Ὁ τζόκευ τοῦ κυρίου Σουκὸς Λωζῆν!
Ὁ Μπόμπης ἐπροχώρησε καὶ ὁ ὑπηρετὴς τῶ εἶπεν:
— Ἐλα μαζί μου. Ὁ κύ-ριός σου σὲ ζητεῖ.
— Ἐρχομαι! εἶπεν ὁ μι-κρὸς τζόκευ, χαίρειτῶν εὐγα-νῶς τὴν ὀμλήγειν. Καὶ ἀπο-λουθῆσας τὸν ὑπηρετήν, ἐξη-φανίσθη ἀπὸ τὴν πύλην τῶν

Δεξαμενῶν. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Λωρᾶν, πράσινος ἀπὸ τὴν λύσσαν του, με μι-σόκλειστον τὸ ἓνα μᾶτι, με πρησιμένην καὶ κόκκινην τὴν μύτην, ἐμουσκούριζε:
— Παληογγλέζε! . . . Ὅθι μοῦ τὸ πλη-ρώτης αὐτό! . . . Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς! . . . Ὅθι σὲ ξαναβρῶ καὶ θὰ ἐκδικηθῶ!
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
ΤΑ ΓΑ' ΑΔΟΥΡΑΚΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΝΟΝ
Αἱ διασπιδάσεις τοῦ Μικροῦ Τριανόν.

Λαμπρὰ ὀμῆγυρις ἦτο συνηθεσίαις εἰς τὸ Μικρὸν Τριανόν, ὅπου ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντουανέττα εἶχεν ἔλθῃ νάπο-λαύσῃ τὰς πρώτας ὠραίας ἡμέρας τοῦ ἔτους.
Περιστοιχιζομένη ἀπὸ τὴν συνήθη τῆς Αὐλῆς, τὴν ἀπέταλουμένην ἀπὸ τοὺς κομφοτέρους νέους τῆς ἐποχῆς, ἡ βα-σίλισσα τῆς Γαλλίας, ἀπλοῦστατα ἐνδε-δυμένη, ἐφάνητο εὐτυχῆς ποῦ ἠμπόρε-σεν ἐπιτέλους νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς πλη-κτικὰς αἰθούσας τοῦ μεγάλου ἀνακτοροῦ καὶ νὰ ζῆσῃ ὀλίγον εἰς τὸ ἀγαπημένον τῆς Τριανόν.
Ἀκολουθοῦμένη ἀπὸ τὰς κυρίας ἐπί

« Ἐνῶ ἡ Μαρία Ἀντουανέττα καὶ αἱ ἀκόλουθοι τῆς... » (Σελ. 30, στ. α')